

ΤΟ ΤΥΡΡΗΝΙΚΟΝ ΑΓΓΕΙΟΝ.

Ὁ Αὐγουστος Σαινκλαϊρ δὲν ἠγαπᾶτο κατὰ τὴν ιδέαν τοῦ κόσμου, διότι πρὸ πάντων ἀπεπειρᾶτο ν' ἀρέσκη μόνον εἰς οὓς αὐτὸς ὁ ἴδιος ἤρεσκε· καὶ τοὺς μὲν εἵλκυε πρὸς ἑαυτὸν, τοὺς δὲ ἀπέφευγεν. Ἄλλως ἦτο ρεμβώδης καὶ ῥάθυμος. Ἐσπέρας τι ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ θεάτρου, ἡ μαρκεσία Α^{***} τὸν ἠρώτησε πῶς ἔψαλλεν ἡ κυρία Σοντάγ. «Ναὶ, κυρία,» ἀπεκρίθη ὁ Αὐγουστος μειδιῶν προσηνῶς καὶ ἄλλα σκεπτόμενος. Τὴν γελοίαν ταύτην ἀπόκρισιν δὲν ἔπρεπε ν' ἀποδώσῃ τις εἰς δειλίαν, διότι ὁ Αὐγουστος ὠμίλει ἐλευθέρως καὶ ὡς πρὸς ἴσον καὶ εἰς μέγαν κύριον καὶ εἰς μέγαν ἄνδρα καὶ εἰς γυναῖκα φιλάρεσκον. Ἡ μαρκεσία ὁμῶς ἀπεφάνθη ὅτι ὁ Κ. Σαινκλαϊρ ἦτο τὸ θαῦμα τῆς αὐθαδεΐας καὶ φιλαυτίας.

Ἡ κυρία Β^{***} τὸν προσεκάλεσε δευτέραν τινὰ εἰς γεῦμα. Τὸν ἐλάλησε πολλάκις, καὶ, ἀναχωρῶν μετὰ τὸ γεῦμα ἐκ τῆς οἰκίας της, ἐγνωμάτευsen ὅτι ποτὲ δὲν ἀπῆντησε γυναῖκα ἐρασμιωτέραν. Ἡ κυρία Β^{***} συνείθιζε νὰ συλλέγῃ παρ' ἄλλων ἐπὶ ἓνα μῆνα πνευματώδεις ιδέας, καὶ νὰ δαπανᾷ αὐτάς ἐν τῇ οἰκίᾳ της εἰς μίαν ἑσπέραν. Ὁ Αὐγουστος ἐπεσκέφθη αὐτὴν τὴν

πέμπτην τῆς αὐτῆς ἐβδομάδος, ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ὑπέστη μικρὰν ἀνίαν, καὶ ἐπομένως, ἐν προσεχεῖ ἐπισκέψει, ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐμφανισθῇ πλέον εἰς τὸν οἶκόν τῆς. Ἡ δὲ κυρία B*** διεθρύλλισεν ὅτι ὁ Αὐγούστος Σαινκλαῖρ ἐστερεῖτο καὶ τρόπων καὶ καλῆς ἀγωγῆς.

Εἶχε δὲ καρδίαν νηπιόθεν ἀπαλὴν καὶ ἀγαστήν, ἀλλὰ καθ' ἣν ἡλικίαν ἀποκτῶμεν εὐκόλως ἐντυπώσεις ἀνεξάλειπτους, ἡ εὐαισθησία αὐτοῦ, ἡ πανταχοῦ διαχεομένη, διήγειρε τοὺς ἐμπαιγμοὺς τῶν συντρόφων του. Ὁ Αὐγούστος ἦτον ὑπερήφανος καὶ φιλόδοξος καὶ λίαν ἐπίμονος εἰς τὰς δοξασίας του, καὶ ἐκ παιδὸς ἐσπούδαζε νὰ ἀπορρίπτῃ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐκείνους τρόπους οὓς ἔκρινεν ὡς ἀδυναμίαν ἀτιμωτικήν. Ἀφίκετο μὲν εἰς τὸν σκοπὸν, ἀλλ' ἐκέρδισε νίκην δαπανηράν. Καί τοι δὲ ἀπέκρυπτεν εἰς τοὺς περὶ ἑαυτὸν τὰς συγκινήσεις τῆς λίαν τρυφερᾶς ψυχῆς του, ἀποκρύπτων ὁμῶς αὐτὰς τὰς καθίστα σκληροτέρας, καὶ ἐν μὲν τῷ κόσμῳ ἀπέκτησε τὴν θλιβερὰν δόξαν τοῦ νὰ ὑπολαμβάνεται ἀναίσθητος καὶ ῥάθυμος, ἐν δὲ τῇ μοναξίᾳ, ἡ φαντασία τῷ ἐδημιούργει βασάνους τοσοῦτον σκληροτέρας, καθ' ὅσον δὲν ᾔθελε νὰ ἐκμυστηρεύηται αὐτὰς εἰς αὐδένα. Εἶναι δὲ ἀληθὲς ὅτι ἡ ἀπόκτησις φίλου ἐστὶ δύσκολος!

— Δύσκολος! εἶναι δυνατόν; Ὑπῆρξάν ποτε δύο ἄνθρωποι μὴ ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους ἀπόκρυφόν τι; — Ὁ Αὐγούστος παρατηρεῖτο ὅτι δὲν ἐπίστευε πρὸς τὴν φιλίαν, καὶ ἐθεωρεῖτο ψυχρὸς καὶ περιφυλαττόμενος ἐν ταῖς πρὸς τοὺς γνωρίμους σχέσεσι, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐρευνᾷ περὶ τῶν ἀποκρύφων διαλογισμῶν αὐτῶν, ἀλλὰ ταυτοχρόνως χωρὶς ποτὲ νὰ λαλῇ εἴτε περὶ τῶν σκέψεων εἴτε περὶ τῶν πράξεών του. Οἱ Γάλλοι ἀγαπῶσι νὰ ὁμιλῶσι περὶ ἑαυτῶν, καὶ ὁ Σαινκλαῖρ ἦτο ταμίας ἀκούσιος πολλῶν ἀποκρύφων ἀλλοτρίων. Ὅθεν οἱ φίλοι του,

τουτέστιν ὅσους βλέπομεν δις τῆς ἐβδομάδος, ἐδυσφόρουν κατὰ τῆς ἀλύτου ἐχευθείας του. Καὶ τῷ ὄντι ὅστις, ἄνευ ἐρωτήσεως, μᾶς κοινοποιεῖ τὰ μυστικά του, δυσχρεστεῖται συνήθως μὴ μανθάνων τὰ ἡμέτερα, καθότι φρονεῖ ὅτι καὶ ἡ ἀπερισκεψία ὀφείλει νὰ ᾔηται ἀμοιβαία.

« Εἶναι κομβωμένος ἕως εἰς τὸν λαιμὸν, » ἔλεγέ ποτε ὁ καλὸς ἱλαρχος Ἀλφόνσος Θεμίνης. « Ποτὲ δὲν δύναμαι νὰ συλλάβω τὴν παραμικρὰν ἐμπιστοσύνην τρὸς τὸν διάβολον τοῦτον Σαινκλαίρ. »

— « Τὸν νομίζω ὀλίγον Ἰησουίτην, » ἐπανέλαβεν ὁ Ἰούλιος Λαμβέρτος, « κάποιος μ' ἐβεβαίωσε μεθ' ὅρκου ὅτι τὸν ἀπῆντησε δις ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ Ἀγ. Σουλπικίου. Κάνεις δὲν ἤξεύρει τί σκέπτεται. Τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ἤμπορῶ νὰ τὸν σχετίζωμαι ἀνέτως. »

Ἐχωρίσθησαν. Ὁ Ἀλφόνσος ἀπῆντησε τὸν Σαινκλαίρ εἰς τὴν Ἰταλικὴν Λεωφόρον, περιπατοῦντα τὴν κεφαλὴν ἐσκυμμένην, καὶ μὴ βλέποντα οὐδένα, καὶ τὸν ἐσταμάτησε λαβὼν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος. Πρὶν δὲ φθάσωσιν εἰς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης, τὸν διηγήθη ὅλην τὴν ἱστορίαν τῶν ἐρώτων του μετὰ τῆς κυρίας ^{***}, τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος εἶναι τόσον ζηλότυπος καὶ κτηνώδης.

Τὸ ἐσπέρας ὁ Ἰούλιος Λαμβέρτος ἔχασε πολλὰ χρήματα εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, καὶ ἤρχισε νὰ χορεύῃ. Ἐν ᾧ δὲ ἐχόρευε παρηγκόνισέ τινα ὅστις εἶχεν ὁμοίως χάσει πολλὰ χρήματα καὶ ἦτο πολὺ κατηφής. Ὅθεν ἀντηλλάγησαν λόγοι δριμεῖς, καὶ μετ' αὐτοὺς ἐγένετο πρόσκλησις εἰς μονομαχίαν. Ὁ Ἰούλιος παρεκάλεσε τὸν Αὐγουστον νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς δεύτερος μάρτυς, καὶ ταυτοχρόνως ἐδάνείσθη παρ' αὐτοῦ χρήματα τὰ ὅποια πάντοτε ἐλησμόνει νὰ τῷ ἀποδώσῃ.

Ἐν τούτοις ὁ Αὐγουστος Σαινκλαίρ δὲν ἦτο δύσκολος ἄν-

θρωπος· διότι τὰ ἐλαττώματά του ἔβλαπτον αὐτὸν μόνον. Ἦτο δὲ ὑποχρεωτικὸς, πολλάκις ἀξιάγαστος καὶ σπανίως φορ-
τικός. Εἶχε περιηγηθῇ πολλὰ μέρη, ἀναγνώσει πολλὰ βιβλία,
καὶ δὲν ὠμίλει περὶ τῶν περιηγήσεων καὶ τῶν ἀναγνώσεών του
εἰμὴ ὅτε ἐπιμόνως ἠρωτᾶτο. Πρὸς τούτοις εἶχεν ἀνάστημα
εὐμέγεθες καὶ καλὸν, φυσιογνωμίαν εὐγενῆ καὶ πνευματώδη,
σοβαρὰν τὸ πλεῖστον, καὶ μειδίαμα ἐράσμιον. Προσθετέον καὶ
τοῦτο. Ὁ Αὐγούστος ἦτο λίαν προσεκτικὸς εἰς τὰς μετὰ τῶν
γυναικῶν σχέσεις, καὶ ἐθήρευεν αὐτῶν μᾶλλον τὴν συνδιάλεξιν
ἢ τὴν τῶν ἀνδρῶν. Δύσκολον ν' ἀποφανθῶμεν ἐὰν ἦτο ἐπιρρέπης
εἰς τὸν ἔρωτα. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ἐὰν τὸ ὄν τοῦτο τὸ τόσον
ψυχρὸν ἠσθάνετο ἔρωτα, γινώσκον ἦτο ὅτι ἡ ὠραία κόμησσα
Ματθίλδη Δεκουρσῇ ὤφειλε νὰ χαίρῃ παρ' αὐτῷ τὰ πρωτεῖα.
Ἦτο δὲ αὕτη νέα χήρα τὴν ὁποίαν συνεχῶς ἐπισκέπτετο. Ἴνα
δὲ διασαφηνισθῇ ἡ σχέσις αὐτῶν, ἐγνωμάτευον πρῶτον ὅτι ὁ
Αὐγούστος ἐφέρετο λίαν περιποιητικῶς πρὸς τὴν κόμησσαν, καὶ
τὸ ἀνάπαλιν, καὶ δεύτερον ὅτι ὁ Αὐγούστος δὲν ἀπήγγελλε
ποτὲ τὸ ὄνομά της ἐνώπιον πολλῶν, ἢ ἐὰν ὑπεχρεοῦτο νὰ ὁμι-
λήσῃ περὶ αὐτῆς, δὲν ἔλεγε τὸ παραμικρὸν ἐγκώμιον. Προσέτι,
πρὶν ὁ Σαινκλαῖρ εἰσαχθῇ παρ' αὐτῇ, ἠγάπα ἐμπαθῶς τὴν
μουσικὴν, ἐν ᾧ ἡ κόμησσα ἠγάπα ἐξαιρετικῶς τὴν ζωγραφικὴν.
Ἐκτοτε, αἱ κλίσεις τῶν ἡλλαξαν, καὶ τέλος, ἀπελθούσης τὸ
παρελθὸν ἔτος τῆς κομήσεως εἰς τὰ ἱαματικὰ ὕδατα, ὁ Σαιν-
κλαῖρ ἀνεχώρησεν ἐξ ἡμέρας μετ' αὐτήν.

.

Καθὸ ἱστορικὸς ὀφείλω ν' ἀναφέρω ὅτι νύκτα τινὰ τοῦ μηνὸς
Ἰουλίου, ὀλίγον πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἡ θύρα τοῦ κήπου
ἐπαύλεως ἠνοίχθη, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξῆλθεν ἀνὴρ μετὰ πάσης τῆς
προφυλάξεως κλέπτου φοβουμένου μὴ συλληφθῇ. Ἡ ἔπαυλις

αὕτη ἀνῆκεν εἰς τὴν κόμησσαν Δεκουρσῇ, καὶ ὁ ἀνὴρ ἦν ὁ Σαινκλαίρ. Γυνή τις περικεκαλυμμένη συνώδευσεν αὐτὸν μέχρι τῆς θύρας, καὶ ἐστάθη εἰς αὐτὴν ἵνα τὸν ἴδῃ περιπλέον ἀπομακρυνόμενον καὶ καταβαίνοντα τὴν ἀτραπὸν ἣτις ἦγε παρὰ τὸν τοῖχον τοῦ κήπου. Ὁ Αὐγουστος σταθεὶς ἔρριψε περὶ ἑαυτὸν βλέμμα ὑποπτον, καὶ διὰ τῆς χειρὸς ἔνευσεν εἰς τὴν γυναῖκα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οἶκον. Ἡ λάμψις τῆς θερινῆς νυκτὸς τὸν συνεχώρει νὰ διακρίνῃ τὴν ὠχρὰν μορφήν τῆς γυναικὸς, ἀκινήτου διαμενούσης εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν. Ὅθεν ἐπιστρέψας καὶ πλησιάσας πρὸς αὐτὴν τὴν ἔσφιγξε τρυφερῶς εἰς τοὺς βραχίονάς του, καὶ τὴν παρεκάλει μὲν νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλ' εἶχεν ἔτι νὰ τὴν εἴπῃ πολλὰ πράγματα. Ἡ συνδιάλεξις διήρκει ἤδη δέκα λεπτά, ὅτε ἠκούσθη ἡ φωνὴ χωρικοῦ ἐξερχομένου καὶ ἀναχωροῦντος εἰς τὰ ἀγροτικὰ ἔργα του. Τότε ἐλήφθη καὶ ἀπεδόθη φίλημα, ἡ θύρα ἐκλείσθη, καὶ ὁ Αὐγουστος ἀπῆλθεν.

Βαδίζων εἰς ἀτραπὸν ἣν ἐνόμιζεν ὅπως γνωστὴν, ἥδη μὲν ἐσκίρτα σχεδὸν ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἔτρεχε κτυπῶν τοὺς θάμνους διὰ τῆς βακτηρίας, ἥδη δὲ ἴστατο ἡ ἐχώρη βραδέως θεωρῶν τὸν οὐρανὸν πορφυρούμενον πρὸς ἀνατολάς. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὅστις ἐθεώρει αὐτὸν, ἤθελε τὸν ἐκλάβει παράφρονα φυγόντα ἐκ τοῦ φρενοκομείου. Μετὰ ἡμισείας δὲ ὥρας περίπατον ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν μονήρους οἰκίας ἣν εἶχεν ἐνοικιάσει διὰ τινὰς μῆνας. Ἀνοίξας διὰ κλειδὸς τὴν θύραν εἰσῆλθε καὶ ὕστερον ἐρρίφθη ἐπὶ ἀνακλίντρου, καὶ αὐτοῦ, ἀκινήτους ἔχων τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὰ χεῖλη μειδιῶντα διελογίζετο, ἐρρέμβαζεν ἔξυπνος. Ἡ δὲ φαντασία του οὐδὲν ἄλλο παρίστα αὐτῷ εἰμὴ εἰκόνας εὐτυχίας· « ὦ! πόσον εὐτυχὴς εἶμαι! » ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἀδιακόπως. « Τέλος, ἀπάντησα, εὔρον καρδίαν ἣτις ἐννοεῖ τὴν ἰδικήν μου!.. Ναί, εὔρον τὸ ἰδανικὸν ἀγαθὸν τῆς εὐτυχίας μου... ἔχω ταυτο-

χρόνως φίλον καὶ ἐρωμένην... ὁποῖος χαρακτήρ!... ὁποῖα ψυχὴ ἐμπαθής!... οὐχί, πρὸ ἐμοῦ ποτὲ δὲν συνέλαβεν ἔρωτα... » Μετὰ ταῦτα, ἐπειδὴ ἡ ματαιότης συμπαρομαρτεῖ εἰς τὰ τοῦ κόσμου, « εἶναι ἡ ὠραιότερα γυνὴ τῶν Παρισίων, » ἔλεγε, καὶ ἡ φαντασία του τῷ ἀπεικονίζεν ὅλα τὰ θέλητρα αὐτῆς. « Μ' ἐκλεξε μεταξὺ ὅλων, οἱ ἐκλεκτοὶ τῆς κοινωνίας τὴν ἐθαύμαζον· ἐκεῖνος ὁ ἀξιωματικὸς ὁ εὐμορφος καὶ γενναῖος, ὁ ὅχι τόσο εὐήθης· ὁ νέος ἐκεῖνος συγγραφεὺς ὅστις εἶναι τόσο ἐπιτήδειος εἰς τοὺς χρωματισμούς· ἐκεῖνος ὁ Ῥώσος ἀξιωματικὸς ὅστις ἐπέρασε τὸν Αἴμον καὶ ὑπηρέτησεν ὑπὸ τὸν Διεβίτς· ἐκεῖνος πρὸ πάντων ὁ Κάμιλλος Τ.** ὅστις βεβαίως εὐμειρεῖ πνεύματος καὶ καλῶν τρόπων καὶ φέρει ἐπὶ τοῦ μετώπου ἀξιόλογον οὐλὴν ξιφομαχίας... ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀπέπεμψε! καὶ ἐγώ... ὦ πόσον εἶμαι εὐτυχής! πόσον εἶμαι εὐτυχής! » ἐπανέλεγε καὶ ἐγείρετο, καὶ ἤνοιγε τὸ παράθυρον διὰ ν' ἀναπνεύσῃ, καὶ ὕστερον περιεπάτει καὶ ὕστερον ἐρρίπτετο πάλιν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

Εὐτυχὴς ἐραστὴς ἐμποιεῖ τὴν αὐτὴν σχεδὸν πληξίν ὥς καὶ ἐραστὴς δυστυχής. Φίλος τις ἐμὸς, εὐρισκόμενος πολλάκις πότε εἰς τὴν μίαν πότε εἰς τὴν ἄλλην τῶν δύο τούτων καταστάσεων, δὲν εὗρεν ἄλλον τρόπον ὅπως τύχῃ ἀκροάσεως εἰμὴ προσφέρων μοι ἀξιόλογον πρόγευμα καθ' ὃ ἐλάλει ἀδιακόπως περὶ τῶν ἐρώτων του· μετὰ τὸν καφὲ ὁμῶς ἔπρεπεν ἀφεύκτως ἢ ὁμιλία νὰ λάβῃ ἄλλον ῥοῦν.

Μὴ δυνάμενος δὲ νὰ προσφέρω πρόγευμα εἰς πάντας τοὺς ἀναγνώστας μου, θέλω παραλείψῃ χάριν αὐτῶν τοὺς ἐρωτικούς στοχασμοὺς τοῦ Αὐγούστου Σαινκλαίρ. Πρὸς τούτοις δὲν δύναται τις νὰ νεφελοπορῇ πάντοτε, καὶ αὐτὸς ὁ Αὐγούστος ἀπηύδησεν, καὶ χασμώμενος ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας, καὶ εἶδεν

ὅτι ἐξημέρωσε, καὶ ἐν τούτοις ἐχρεώσται νὰ κοιμηθῇ. Ἐξυπνήσας εἶδεν εἰς τ' ὡρολόγιόν του ὅτι μόλις εἶχε καιρὸν νὰ ἐνδυθῇ καὶ νὰ τρέξῃ εἰς Παρισίους, ὅπου ἦτο προσκεκλημένος νὰ γευματίσῃ μετὰ πολλῶν νέων γνωρίμων.

.

Πρὸ μικροῦ ἤνοιξαν νέον βουκάλιον καμπανίου οἴνου, τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὁποίου ἀφίνω εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ ὠρίσῃ, καὶ τοι ἄρκεῖ νὰ εἴπω ὅτι οἱ συνδαιτυμόνες ἔφθασαν εἰς ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἥτις ἔρχεται ταχέως εἰς γεῦμα νέων ἀγάμων, καθ' ἣν ὅλοι θέλουσι νὰ ὀμιλῶσι ταυτοχρόνως, καὶ καθ' ἣν αἱ ἀγαθαὶ κεφαλαὶ ἀρχίζουσι ν' ἀνησυχῶσι περὶ τῶν ἀνοήτων.

« Ἐπεθύμουν, » εἶπεν ὁ Ἀλφόνσος Θεμίνης, θηρεύων πάντοτε νὰ λαλῇ περὶ Ἀγγλίας, « ἐπεθύμουν νὰ εἶχομεν καὶ εἰς Παρισίους, καθὼς καὶ εἰς τὸ Λονδῖνον, τὴν συνήθειαν νὰ προπίνωμεν ἕκαστος εἰς ὑγείαν τῆς ἐρωμένης του. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐμανθάνομεν ἀκριβῶς πρὸς ποίαν οἱ στεναγμοὶ τοῦ φίλου μας Σαινκλαῖρ ἀπευθύνονται. » Καὶ ταῦτ' ἀλέγων ἐγέμισε τὸ ποτήριον αὐτοῦ καὶ τῶν φίλων του.

Ὁ Αὐγούστος, διστάζων ὀλίγον, ἠτοιμάζετο ν' ἀποκριθῇ, ἀλλ' ὁ Ιούλιος Λαμβέρτος τὸν προέλαβε. « Παραδέχομαι τὴν συνήθειαν ταύτην, » ἐφώνησε, καὶ ὑψῶν τὸ ποτήριόν του εἶπε· « Πίνω εἰς ὑγείαν ὅλων τῶν ῥαπτριῶν τῶν Παρισίων, καὶ ἐξαιρῶ ἐκείνας αἵτινες ὑπερέβησαν τὰ τριάκοντα ἔτη, τὰς ἐτεροφθαλμούς, τὰς χολὰς, κτλ. »

« Εὐγε, εὐγε ! » ἐβόησαν οἱ ἀγγλίζοντες.

Ὁ Σαινκλαῖρ ἐσηκώθη, καὶ κρατῶν τὸ ποτήριον εἶπε· « Κύριοι, ἡ καρδιά μου δὲν εἶναι τόσο εὐρύχωρος ὅσον ἡ τοῦ φίλου μας Ιουλίου, ἀλλ' εἶναι σταθερωτέρα· ὅθεν ἡ σταθερότης μου εἶναι τοσοῦτον ἀξία ἐπαίνου, καθ' ὅσον, πρὸ πολλοῦ και-

ροῦ ζῶ κεχωρισμένος ἀπὸ τὴν κυρίαν τῶν λογισμῶν μου. Ἐν τούτοις εἶμαι βέβαιος ὅτι θέλετε ἐκτιμήσει τὴν ἐκλογὴν μου, ἐκτὸς ἐὰν ἤδη εἴσθε ἀντίζηλοί μου· κύριοι, προπίνω εἰς ὑγείαν τῆς Ιουδῖθ Πάστα! καὶ εἴθε νὰ ἐπανίδωμεν μετ' οὐ πολὺ τὴν πρώτην τραγωδὸν τῆς Εὐρώπης! »

Ὁ Θεμίνης ἤθελε νὰ ἐπικρίνῃ τὴν πρόποσιν, ἀλλ' αἱ φωναὶ τὸν διέκοψαν· ὁ δὲ Αὐγουστος μετὰ τὴν προσλαλιάν του ἐθεώρει ἑαυτὸν πάντῃ ἥσυχον.

Ἡ συνδιάλεξις ἐστράφη περὶ θεάτρων, καὶ ἡ δραματικὴ λογοκρισία ἐχρησίμευσεν ὡς μετάβασις εἰς τὰ πολιτικά. Μετὰ τὴν περὶ τοῦ λόρδου Οὐελλιγκτῶνος ὁμιλίαν μετέβησαν εἰς τὰ περὶ ἀγγλικῶν ἵππων, καὶ μετὰ τοὺς ἀγγλικοὺς ἵππους μετέβησαν εἰς τὰς γυναῖκας διὰ συνδέσμου ἰδεῶν εὐκαταλήπτου· διότι οἱ νέοι ἀγαπῶσι τὸ πλεῖστον ὠραῖον ἵππον, καὶ μετὰ τὸν ὠραῖον ἵππον ὠραῖαν ἐρωμένην. Μετὰ τοῦτο ἐγένετο συζήτησις περὶ τοῦ πῶς ἀποκτῶνται τὰ πωθητὰ ταῦτα πράγματα. Οἱ ἵπποι ἀγοράζονται, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ λαλήσωμεν καὶ περὶ τῶν ἀγοραζομένων γυναικῶν. Ὁ Αὐγουστος λαλήσας μετρίως πῶς περὶ τοῦ θέματος τούτου, ἐγνωμάτευσε ὅτι ἡ πρώτη συνθήκη τοῦ ἀρέσκειν εἰς γυναῖκα εἶναι τοῦ νὰ ἔχῃ τις τρόπον παράξενον καὶ νὰ διαφέρῃ τῶν ἄλλων. Ἀλλ' ὑπάρχει γενικὸς κανὼν τοῦ νὰ εἶναί τις παράξενος; δὲν τὸ ἐπίστευεν.

« Κατὰ τὴν ιδέαν σου λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ιούλιος, χυλὸς τις ἢ κυφὸς εἶναι πιθανώτερον ν' ἀρέσκῃ ἢ ὁ εὐθύς καὶ συνήθης ἄνθρωπος;

« Χωρεῖς πολὺ μακρὰν, » ἀπεκρίθη ὁ Αὐγουστος, « ἀλλὰ δέχομαι ὅλας, ἐὰν πρέπει, τὰς συνεπείας τῆς προτάσεώς μου· λόγου χάριν, ἐὰν ἤμην κυφὸς, δὲν ἔμελλον ν' αὐτοχειριασθῶ ἢ νὰ κάμω κατακτήσεις. Πρῶτον ἤθελον ἀπευθυνθῆ εἰς δύο

εἶδη γυναικῶν, εἴτε εἰς τὰς ἀληθῶς εὐαισθητοὺς, εἴτε εἰς ἐκείνας τῶν πολλῶν γυναικῶν αἵτινες ἀξιοῦσιν ὅτι ἔχουσι πρωτότυπον χαρακτῆρα, ἢ ὡς λέγουν ἔκτακτον· εἰς τὰς πρώτας θὰ ἐξέθετον τὴν ἀτυχίαν τῆς καταστάσεώς μου, καὶ τὴν κατ' ἐμοῦ σκληρότητα τῆς φύσεως· ἤθελον προσπαθήσει νὰ ἐλκύσω τὸν ἑλεόν των καὶ νὰ τὰς δώσω νῦξιν ὅτι εἶμαι ἱκανὸς νὰ συλλάβω θερμὸν ἔρωτα. Ἦθελον φονεύσει εἰς μονομαχίαν ἓνα τῶν ἀντιζήλων μου καὶ δηλητηριασθῇ δι' ἐλαφρᾶς δόσεως λαυδάνου. Μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων μηνῶν δὲν θὰ ἐθεωρούμην πλέον ὡς κυφός, καὶ τότε θὰ ἐθήρευον τὴν πρώτην ἑξαψιν τῆς εὐαισθησίας. Περὶ δὲ τῶν γυναικῶν ὅσαι ἀξιοῦσιν ὅτι ἔχουσιν ἴδιον καὶ πρωτότυπον χαρακτῆρα, φρονῶ τὴν κατάκτησιν αὐτῶν εὐκόλον. Πείσατέ τας μόνον ὅτι εἶναι κανὼν παραδεδεγμένος ἀπὸ ὅλους ὅτι ὁ κυφὸς εἶναι ἀτυχὴς ἄνθρωπος, παρευθὺς θὰ θελήσωσι νὰ διαψεύσωσι τὸν κανόνα. »

— « Ὅποιος δὸν Ζουάν ! » ἔκραξεν ὁ Ἰούλιος.

— « Ἄς θραύσωμεν τὰς κνήμας μας, » εἶπε νέος ἀξιοματικός, « ἐπειδὴ ἀτυχῶς δὲν ἐγεννήθημεν κυρτοί. »

— « Ἐγὼ παραδέχομαι τὴν γνώμην τοῦ Σαινκλαίρ, » εἶπεν ὁ Ἐκτωρ Ρ. ** τριῶν μόλις καὶ ἡμίσεως ποδῶν ἔχων ἀνάστημα· « καθ' ἡμέραν βλέπομεν γυναῖκας παραδιδομένας εἰς ἄνδρας περὶ τῶν ὁποίων σεῖς οἱ εὐειδέστεροι δὲν δύνασθε νὰ λάβητε τὴν ἐλαχίστην δυσπιστίαν... »

— « Ἐκτωρ, σήμαινε τὸν κώδωνα σὲ παρακαλῶ διὰ νὰ μᾶς φέρωσιν οἶνον, » εἶπεν ὁ Θεμίνης ἀπλούστατα.

Ὁ νάννος ἠγέρθη, καὶ ἕκαστος ἀνεπόλησε τὸν μῦθον τῆς ἀλώπεκος ἥς ἡ οὐρὰ ἐκόπη·

— « Τὸ κατ' ἐμὲ, » ἐπανέλαβεν ὁ Θεμίνης, « ὅσον ζῶ τόσον βλέπω ὅτι ὑποφερτὴ τις μορφὴ, » καὶ συγχρόνως ἔρριπτεν

εὐμενὲς βλέμμα εἰς τὸν ἀντικείμενον καθρέπτην, « ὑποφερτὴ μορφὴ καὶ καλαισθησία εἰς τὴν ἐνδυμασίαν γοητεύουσι τὰς μᾶλλον σκληράς. »

— « Ἄ! ἔκραζεν ὁ νάννος, ὅταν ἔχη τις εὐμορφον πρόσωπον καὶ τοῦ συρμοῦ ἐνδύματα, γίνεται κατακτητὴς γυναικῶν ἐξαίσιος. Ἀλλὰ διὰ ν' ἀγαπηθῇ τις.. χρειάζεται.... »

— « Θέλετε ἐν καταπειστικὸν παράδειγμα; » διέκοψεν ὁ Θεμίνης· « ὅλοι γνωρίζετε τὸν Μασσινῆν, καὶ ἤξεύρετε τί ἄνθρωπος ἦτο. Εἶχε τρόπους ἄγγλου θεράποντος καὶ συνδιάλεξιν ἵππου. Ἀλλ' ἦτον ὡραῖος ὡς Ἄδωνις, καὶ ἀνυπόφορος ἐν τούτοις. »

— « Μ' ἐνέπνεε θανάσιμον ἀνίαν, » εἶπεν ἀξιωματικὸς τις, « καὶ φαντάσθητε ὅτι ὑπεχρεώθην νὰ τὸν ἔχω συνοδοιπόρον ἐπὶ διακοσίας λεύγας. »

— « ἤξεύρετε, » ἠρώτησεν ὁ Σαινκλαῖρ, « ὅτι ἐπροξένησε τὸν θάνατον τοῦ ταλαιπώρου Ριχάρδου Θόρντων τὸν ὁποῖον ὅλοι ἐγνώρισατε; »

— « Ἀλλὰ, » ἀπεκρίθη ὁ Ιούλιος, « δὲν ἤξεύρετε ὅτι ἐδολοφονήθη ἀπὸ τοῦς ληστὰς πλησίον τῆς θέσεως Φόντι; »

— « Συμφωνῶ· ἀλλὰ σὰς πληροφορῶ ὅτι ὁ Μασσινῆς ὑπῆρξε συνένοχος τοῦ ἐγκλήματος. Πολλοὶ ὁδοιπόροι, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὐρίσκετο ὁ Θόρντων, ἐσυμφώνησαν νὰ ὑπάγωσιν εἰς τὴν Νεάπολιν ὅλοι ὁμοῦ ἐκ τοῦ φόβου τῶν ληστῶν. Ὁ Μασσινῆς ἠθέλησε νὰ ἐνωθῇ μὲ τὴν συνοδείαν. Ἄμα ὁ Θόρντων τὸ ἔμαθεν, ἔδραμε πρὸς τὰ ἐμπρὸς, φοβούμενος, νομίζω, μήπως ἔμελλε νὰ περάσῃ μὲ αὐτὸν ἡμέρας τινάς. Λοιπὸν ἀνεχώρησε μόνος καὶ γνωρίζετε τί ἔπαθεν. »

— « Ὁ Θόρντων εἶχε δίκαιον, » εἶπεν ὁ Θεμίνης, « καὶ δὺὸ θανάτων προκειμένων, τὸν γλυκύτερον ἐπροτίμησε. Τὸ

ἴδιον θὰ ἔπραττε καὶ πᾶς ἄλλος· λοιπὸν, συμφωνεῖτε, κύριοι, ὅτι ὁ Μασσινῆς ἐνέπνεε θανάσιμον ἀνίαν;

— « Συμφωνοῦμεν! » ἐκράύγασαν οἱ συνδαιτυμόνες.

— « Ἄς μὴ ἀπελπίζωμεν οὐδένᾳ, » εἶπεν ὁ Ιούλιος· « ἄς κάμωμεν ἐξαίρεσιν ὑπὲρ τοῦ *** πρὸ πάντων ὅταν ἀναπτύσση τὰ πολιτικά του σχέδια. »

— « Συμφωνεῖτε νομίζω παρομοίως, » ἐξηκολούθησεν ὁ Θερίνης, « ὅτι ἡ κυρία Δεκκουρσῆ ἔχει σπάνιον πνεῦμα. »

Ὅλοι ἐσίγησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, καθ' ἃς ὁ Σαινκλαῖρ ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν φανταζόμενος ὅτι ὅλων οἱ ὀφθαλμοὶ προσηλοῦντο ἐπ' αὐτοῦ.

« Τίς ἀμφιδάλλει; » εἶπε τέλος πάντων κύπτων πάντοτε ἐπὶ τοῦ πινακίου του καὶ φαινόμενος ὅτι παρατήρει μετὰ πολλῆς περιεργείας τὰ ἐξωγραφημένα ἄνθη ἐπὶ τῆς ἀργίλλου.

« Διατείνομαι, » εἶπεν ὁ Ιούλιος μεγαλοφώνως, « ὅτι εἶναι μία τῶν τριῶν ἐρασμιωτέρων γυναικῶν τῶν Παρισίων. »

« Ἐγνώρισα τὸν συζυγόν της, » εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, « ὅστις πολλάκις μ' ἔδειξε τὰς ὡραίας ἐπιστολάς τῆς γυναικὸς του. »

— « Αὐγουστε, » διέκοψεν ὁ Ἐκτωρ P**, « εἰσάγαγέ με σὲ παρακαλῶ εἰς τὸν οἶκον τῆς κομῆσεως. Λέγεται ὅτι εἶσαι στενὸς φίλος της. »

— « Εἰς τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου, » εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Αὐγουστος, « ὅταν ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς Παρισίους... Νομίζω ὅτι δὲν δέχεται ἐπισκέψεις εἰς τὴν ἐξοχὴν. »

— « Ἀκούσατέ με σᾶς παρακαλῶ, κύριοι, » εἶπεν ὁ Θερίνης, καὶ πάντες ἐσίγησαν, ἐν ᾧ ὁ Σαινκλαῖρ ἐκινεῖτο ἐπὶ τῆς καθέκλας του ὡς κατηγορούμενος ἐνώπιον δικαστηρίου.

— « Δὲν εἶδες, φίλε Αὐγουστε, » ἐξηκολούθησεν ὁ Θερίνης μετ' ἀπελπιστικῆς ἀδιαφορίας, « δὲν εἶδες τὴν κόμησσαν πρὸ

τριῶν ἐτῶν· διότι ἐταξείδευες τότε εἰς τὴν Γερμανίαν, καὶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ φαντασθῇς τὴν ἥτο τότε... ὠραία καὶ δροσερὰ ὡς ῥόδον, ζωηρὰ πρὸ πάντων καὶ χαρίεσσα ὡς χρυσαλλίς. Λοιπὸν, ἤξεύρεις τίς μεταξὺ τῶν πολλῶν λατρευτῶν τῆς ἔχαιρε παρὰ τῇ κομῆστί τὰ πρωτεῖα; Ὁ Μασσινῆς! Ὁ μωρότερος τῶν ἀνδρῶν καὶ ὁ εὐηθέστερος ἐκέρδισε τὴν εὐνοίαν τῆς πνευματωδέστερας τῶν γυναικῶν. Τὸ πιστεύετε; καὶ κυρτὸς λοιπὸν δὲν ἤθελεν ἐπίσης ἀποβῆ εὐτυχής; Πίστευσέ με λοιπὸν, Αὐγούστε, ἔχε μορφὴν κομψήν, καλὸν ῥάπττην καὶ ἔσο τολμηρός. »

Ὁ Αὐγούσπος ἠγωνία, καὶ ἐὰν δὲν ἐσέβετο τὴν ὑπόληψιν τῆς κομῆσεως ἤθελε παρευθὺς διαψεύσει τὸν Θεμίνην. Ἡ γλῶσσά του ἐδέθη, τὰ χεῖλη του ἔτρεμον ὑπὸ ὀργῆς καὶ ἐθήρευε σιωπῇ πῶς νὰ εὖρη ἀφορμὴν ἐριδος.

— « Πῶς! » ἐκραύγασεν ὁ Ιούλιος ἐκπεπληγμένος, « ἡ κόμισσα Δεκουρσῇ ἠγάπησε τὸν Μασσινῆν! Ἀστασία, τὸ ὄνομά σου εἶναι γυνή! »

— « Εἶναι φαίνεται πρᾶγμα μικρᾶς ἀξίας ἡ ὑπόληψις γυναικός! » εἶπε ξηρῶς καὶ περιφρονητικῶς ὁ Σαιγκλαίρ. « Συγχωρεῖται νὰ καταθραύῃ τις αὐτὴν διὰ νὰ φανῇ ὅσον πνευματώδης, καὶ... » Ἐν ᾧ ἔλεγε ταῦτα ἐνεθυμήθη μετὰ φρίκης Τυρρηνικόν τι ἀγγεῖον τὸ ὁποῖον εἶδεν ἑκατοντάκις εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς κομῆσεως ἐν Παρισίοις. Ἐξευρεν ὅτι ἦτο δῶρον τοῦ Μασσινῆ ἐπιστρέψαντος ἐξ Ἰταλίας, καὶ ὅτι τὸ ἀγγεῖον τοῦτο μετεκομίσθη ἐκ Παρισίων εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ πᾶσαν ἐσπέραν ἔθετεν ἡ Μαθίλδη τὴν ἀνθοδέσμην τῆς εἰς τὸ Τυρρηνικόν ἀγγεῖον. Ἡ φωνὴ ἐξέπνευσεν εἰς τὰ χεῖλη του, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν ἔβλεπεν οὐδ' ἐσυλλογίζετο ἄλλο τι εἰ μὴ τὸ ἀγγεῖον.

Ὦραία ἀπόδειξις! θέλει εἶπει κριτικός τις, νὰ ὑποπτεύῃ τις

τὴν ἐρωμένην του διὰ τόσον μικρὸν πρᾶγμα! ἡράσθης ποτέ, κύριε κριτικέ;

Ἐν τούτοις ὁ Θεμίνης ὑπὲρ τὸ δέον εὐθυμος δὲν δυσηρεστήθη διὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς φωνῆς καὶ τῶν λέξεων τοῦ Σαιν-κλαίρ, ἀλλ' ἀπεκρίθη ἀφελέστατα.

« Τὸ κατ' ἐμὲ, ἐπαναλέγω ἀπλῶς ὅ,τι ἤκουσα. Τὸ πρᾶγμα ἐθεωρεῖτο βέβαιον ἐν τῇ ἀπουσίᾳ σου εἰς τὴν Γερμανίαν. Ἐπειτα πολὺ ὀλίγον γνωρίζω τὴν κυρίαν Δεκουρσῇ. Δεκαοκτὼ μῆνες εἶναι ἀφ' ὅτου δὲν ὑπῆγα εἰς τὸν οἶκόν της, καὶ πιθανὸν νὰ ἀπατῶμαι, καὶ ὁ Μασσινῆς μὲ διηγῆθη μῦθον. Ἀλλ' ἐπανερχομαι εἰς τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας μας, καὶ λέγω ὅτι, καὶ ἐὰν τὸ προταθὲν παράδειγμα εἶναι ψευδές, ἔχω πάλιν δίκαιον. Ὅλοι σας γνωρίζετε ὅτι ἡ εὐφροστέρα γυνὴ τῆς Γαλλίας, τῆς ὁποίας τὰ συγγράμματα.... » Ἡ θύρα ἠνοίγη, καὶ ὁ Θεόδωρος Νεβίλ εἰσῆλθεν. Ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον.

— « Θεόδωρε! Τόσον ἐνωρίς ἐπέστρεψες! » καὶ ἐπολιορκεῖτο ἀπὸ ἐρωτήσεις.

— « Ἐφερεις μαζῇ σου μίαν ἀληθῆ Τουρκικὴν ἐνδυμασίαν, ἓνα ἀραβικὸν ἵππον καὶ ἵπποκόμον αἰγύπτιον; » ἠρώτησεν ὁ Θεμίνης.

— « Τί ἄνθρωπος εἶναι ὁ πασσᾶς; » εἶπεν ὁ Ιούλιος. « Πότε κηρύττεται ἀνεξάρτητος; Τὸν εἶδες νὰ κόπτη κεφαλὴν μὲ ἐν κτύπημα ξίφους; »

— « Καὶ οἱ αὐτοσχέδιοι χορευταί; Αἱ γυναῖκες τοῦ Καίρου εἶναι ὠραῖαι; » ἠρώτησεν ἄλλος.

— « Εἶδες τὸν στρατηγὸν Α^{***}; πῶς διωργάνισε τὸν στρατὸν τοῦ πασσᾶ; Ὁ συνταγματάρχης Κ^{**} σ' ἔδωκεν ἐν ξίφος δι' ἐμέ; » ἠρώτα ὁ συνταγματάρχης Β^{***}.

— « Καὶ αἱ πυραμίδες; καὶ οἱ καταρράκται τοῦ Νείλου;

καὶ ὁ ἀνδριάς τοῦ Μέρωνος; καὶ ὁ Ἰβραήμ πασσᾶς; καὶ... καὶ... » ὅλοι ἡρώτων ταυτοχρόνως ἐκτὸς τοῦ Αὐγούστου ὅστις ἐσκέπτετο περὶ τοῦ Τυρρηνικοῦ σκεύους.

Ὁ δὲ Θεόδωρος, ἀφ' οὗ ἀπηύδησαν οἱ ἐρωτῶντες, καθήσας ὠμίλησεν ὡς ἐφεξῆς, ἀλλ' ἄρκετὰ ταχέως ὥστε νὰ μὴ διακόπτηται εὐκόλως.

— « Αἱ πυραμίδες! εἰς τὴν τιμὴν μου, εἶναι φλυαρίαι ἀρχαιολογικαί. Εἶναι χαμηλότεραι ἢ ὅσον φαντάζεσθε. Μόνον ἡ καθεδρικὴ ἐκκλησία τοῦ Στρασβούργου ἔχει τέσσαρας πόδας ὕψους ὀλιγώτερον. Μ' ἐτύφλωσαν αἱ ἀρχαιότητες, μὴ μὲ λαλεῖτε περὶ αὐτῶν πλέον, ἡ θεὰ ἐνὸς μόνου ἱερογλυφικοῦ μὲ προξενεῖ λειποθυμίαν! Ἐπειτα τόσοι ἄλλοι ὁδοιπόροι ἐνασχολοῦνται εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα! — Τὸ κατ' ἐμὲ, εἶχον σκοπὸν νὰ σπουδάσω τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμα τοῦ παραδόξου ἐκείνου λαοῦ ὅστις περιφέρεται εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τοῦ Καΐρου, ὡς τῶν Τούρκων, τῶν Βεδουίνων, τῶν Κοπτῶν, τῶν Φελλάχων, τῶν Μογρεβίνων. Ἐτακτοποίησα τὰς σημειώσεις μου καθήμενος εἰς τὸ λοιμοκαθαρτήριον· ἀλλὰ τί ἀπέρατον λοιμοκαθαρτήριον! ἐλπίζω ὅτι δὲν πιστεύετε σεῖς εἰς τὴν μετάδοσιν τῆς λοιμικῆς ἀσθενείας, διότι ἐγὼ ἐκάπνιζα ἡσύχως τὴν πίπαν μου ἐν μέσῳ τριακοσίων μολυσμένων. — Ἄ! συνταγματάρχα, βλέπεις ἐκεῖ ὥραϊα ἵππικὰ τάγματα. Θὰ σὲ δείξω τὰ περίφημα ὅπλα ὅπου ἔφερα. Ἐχω ἐν τζιρίτι τὸ ὅποιον ἦτο κτῆμα τοῦ ὀνομαστοῦ Μουράτ-Βέη. Ἐχω ἐν γιαταγάνι διὰ σὲ καὶ ἐν χαντζάρι διὰ τὸν Αὐγούστον. Θὰ ἰδῇς τὰς ἐνδυμασίας μου. Ἡξεύρεις ὅτι ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νὰ μεταφέρω γυναῖκας; ὁ Ἰβραήμ-Πασσᾶς ἔστειλε τόσας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ὥστε πωλοῦνται διὰ τίποτε. Πολλάκις συνωμίλησα μὲ τὸν πασσᾶν· εἶναι πνευματώδης καὶ χωρὶς προλήψεις, καὶ, μὰ

τὴν τιμὴν μου, γνωρίζει τὰ ἀπόκρυφα τοῦ ὑπουργείου μας. Παρ' αὐτοῦ ἔλαβον πολυτίμους πληροφορίες περὶ τῶν κομμάτων τῆς Γαλλίας... — Πρὸς τὸ παρὸν σπουδάζει τὴν στατιστικὴν, καὶ εἶναι συνδρομητὴς εἰς ὅλας τὰς ἐφημερίδας μας. Ἡξεύρεις ὅτι εἶναι θαυμαστὴς ἐνθους τοῦ Ναπολέοντος; ὦ! τί μέγας ἀνὴρ ἐστάθη ὁ Ναπολέων! μὲ ἔλεγε συχνότατα.

« Ὁ Μεχμέτ Ἀλῆς κατ' ἀρχὰς μ' ἐφέρετο ψυχρὸς, διότι οἱ Τοῦρκοι εἶναι δύσπιστοι. Μ' ἐξελάμβανεν ὡς κατάσκοπον, ἢ νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος! ὡς Ἰησουῖτην. Ἀποστρέφεται φρικτὰ τοὺς Ἰησουῖτας, ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἐπισκέψεις ἐγνώρισεν ὅτι ἡμὴν περιηγητὴς ἄνευ προλήψεων, καὶ περίεργος εἰς τὸ νὰ σπουδάσω κατὰ βάθος τὰ ἥθη καὶ τὰ ἔθιμα καὶ τὴν πολιτικὴν τῆς Ἀνατολῆς. Τότε μ' ἐλάλησεν ἀνέτως καὶ μὲ καρδίαν ἀνοικτὴν. Εἰς τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν συνέντευξίν μας, ἔλαβον τὸ θάρρος καὶ τὸν εἶπον· « Δὲν καταλαμβάνω διὰ τί ἡ Ὑψηλότης σου δὲν κηρύττεται ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν. » — « Θεέ μου! εἶπε, τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ, ἀλλὰ φοβοῦμαι τὰς φιλελευθέρους ἐφημερίδας, αἵτινες διοικοῦσι τὸν τόπον σου, μὴ δὲν μὲ ὑποστηρίξωσιν ὅταν ἅπαξ διακηρύξω τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Αἰγύπτου. » Εἶναι ὡραῖος γέρων, ἔχει ὡραίαν λευκὴν γενειάδα καὶ δὲν γελά ποτε. Μ' ἔδωκεν ἐξαίρετα γλυκίσματα· καὶ ἀφ' ὅ,τι τὸν ἐπρόσφερα τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἀπεδέχθη μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν εἶναι ἡ συλλογὴ τῶν ἱματισμῶν τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς ὑπὸ τοῦ Σαρλέτ. »

— « Εἶναι ῥωμαντικὸς ὁ πασσᾶς; » ἠρώτησεν ὁ Θεμίνης.

— « Ὀλίγον φροντίζει περὶ φιλολογίας, ἀλλὰ μὴ λησμονεῖτε ὅτι ἡ ἀραβικὴ φιλολογία εἶναι ὅλως ῥωμαντικὴ. Οἱ Ἀράβες ἔχουν ποιητὴν ὀνομαζόμενον Μελίκ-Ἀϊαταλνεφού-Ἐμπν-Ἐσράφ, ὅστις ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως Ποιητικὰς Μελέτας, πρὸς τὰς

ὁποίας παραβαλλόμεναι αἱ τοῦ ἡμετέρου Λαμαρτίνου φαίνονται πεζαί. — Μετὰ τὴν ἄφιξίν μου εἰς τὸ Κάϊρον παρέλαβον διδάσκαλον τῆς ἀραβικῆς μὲ τὸν ὅποιον ἤρχισα ν' ἀναγινώσκω τὸ Κοράνιον. Ἄν καὶ ἔλαβον ὀλίγα μαθήματα, κατενόησα ἀρκετὰ τὰς ὑψηλὰς καλλονὰς τοῦ ὕφους τοῦ Προφήτου, καὶ πόσον εἶναι ἀηδεῖς αἱ μεταφράσεις μας. — Θέλετε νὰ παρατηρήσετε ἀραβικὴν γραφὴν; Ἰδοὺ, ἡ λέξις αὕτη μὲ γράμματα χρυσᾶ εἶναι Ἀλλὰχ, δηλ. Θεός. » Καὶ ταῦτα λέγων ἐδείκνυε ῥυπαρὰν ἐπιστολὴν ἣν ἐξήγαγεν ἐκ μεταξωτοῦ εὐώδους βαλαντίου.

« — Πόσον καιρὸν διέτριψες εἰς τὴν Αἴγυπτον; » ἠρώτησεν ὁ Θεμίνης.

— « Ἐξ ἐβδομάδας. » Καὶ ὁ οἰδοπόρος ἐξηκολούθησε περιγράφων πολλὰ πράγματα ἀπὸ τῶν κέδρων μέχρι τοῦ ὑσσώπου. Μετὰ ταῦτα ἐξῆλθεν ὁ Σαινκλαῖρ καὶ ἐπανέλαβεν τὴν ὁδὸν τῆς ἐξοχικῆς κατοικίας του. Τὸ κάλπασμα τοῦ ἵππου του τὸν ἐκώλυε ν' ἀκολουθῇ καθαρῶς τὴν σειρὰν τῶν ἰδεῶν του, ἀλλ' ἀμυδρῶς ἠσθάνετο ὅτι ἡ εὐτυχία του ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ κατεστράφη διὰ παντὸς, καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ δυσανασχετῇ κατ' οὐδενὸς ἄλλου εἰμὴ κατὰ νεκροῦ καὶ κατὰ σκεύους τυρρηνικοῦ. Εἰσελθὼν εἰς τὰ ἴδια ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ὅπου τὴν προτεραίαν ἀνέλυεν ἐπὶ μακρὸν καὶ ἠδέως τὴν εὐτυχίαν του. Ἡ ιδέα ἦν ἡδιστα ἐθώπευσεν ἦτον ὅτι ἡ ἐρωμένη του ἦτο γυνὴ σπανία καὶ ἡ πρώτη αὐτῆς ἀγάπη ὑπῆρξεν αὐτός. Ἦδη τὸ θελκτικὸν τοῦτο ὄνειρον ἐξηφανίζετο ἐνώπιον τῆς θλιβεραῆς καὶ ἐπωδύνου πραγματικότητος. — « Κατέχω μίαν ὀραίαν γυναῖκα, καὶ οὐδὲν ἄλλο. Εἶναι πνευματώδης, ἀλλ' εἶναι δι' αὐτὸ ἔνοχος, διότι ἠγάπησε τὸν Μασσινὴν!... ἀληθὲς ὅτι ἐμὲ ἀγαπᾷ τώρα ἐξ ὅλης ψυχῆς... Ἠξεύρει ν' ἀγαπᾷ... ἀγαπῶμαι ὡς ὁ Μασσινὴς!.... ἔσπευσε πρὸς θεραπείαν μου,

ἠκολούθησε τὰς θελήσεις μου... ἀλλὰ... ἠπατήθην! — Συμπά-
θεια δὲν συνέδεσε τὰς καρδίας μας· ὁ Μασσινῆς ἢ ἐγὼ ἀπο-
τελοῦμεν ἐν!... Ὁ Μασσινῆς εἶναι ὡραῖος, καὶ τὸν ἀγαπᾷ διὰ
τὴν καλλονὴν του... Διασκεδάζω ἐνίοτε τὴν Ματθίλδην...
Αἱ! ἃς ἀγαπῶ τὸν Αὐγουστον, λέγει καθ' ἑαυτὴν, διότι ὁ ἄλλος
ἀπέθανεν! καὶ ἐὰν ὁ Αὐγουστος ἀποθάνῃ ἢ τὸν βαρυνθῶ... θὰ
ἴδωμεν.»

Ἐχὼ πεποίθησιν ὅτι ὁ διάβολος κρυφακούει τὰ παράπονα
ἐραστοῦ δυστυχοῦς· διότι τὸ θέαμα παρέχει τέρψιν εἰς τὸν
ἐχθρὸν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅταν τὸ θυμὸν αἰσθάνεται τὰς πλε-
γὰς του ἐπουλουμένου, ὁ διάβολος τὰς ἀνοίγει ἐκ νέου.

Ὁ Σαινκλαῖρ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε φωνὴν ψιθυρίζουσαν εἰς
τὰ ὦτά του·

Νὰ ᾔναι τις διάδοχος,
Τί ἔκτακτος τιμὴ!

Ἀνετινάχθη ὀρθίος καὶ ἔρριψε περὶ ἑαυτὸν βλέμμα ἄγριον.
Εὐτυχῆς ἐὰν εὕρισκέ τινα ἐντὸς τοῦ θαλάμου! ἀναμφιβόλως
τὸν κατέσχιζε.

Τὸ ὡρολόγιον ἐσήμανεν ὀκτὼ ὥρας. Τὴν ὀγδόην ὥραν καὶ
ἡμίσειαν ἢ κόμησσαι τὸν περιμένει. — Ἐὰν δὲν ἐπορεύετο εἰς
τὴν συνέντευξιν; — ἀλλ' εἶπε· « Τῇ ἀληθείᾳ διὰ τί νὰ ἐπα-
νίδω τὴν ἐρωμένην τοῦ Μασσινῆ; » ἐξαπλωθεὶς ἐκ νέου ἐπὶ
τοῦ ἀνακλίντρου ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς· « Θὰ κοιμηθῶ, »
εἶπε καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ἐν λεπτόν. Μετὰ τοῦτο ἐπήδῃ καὶ
ἔδραμε νὰ ἴδῃ τὴν πρόοδον τοῦ λεπτοδείκτου. « Πόσον ἐπεθύμουν
νὰ ᾔναι ὀκτὼ ὥραι καὶ ἡμίσεια! Τότε θὰ ᾔτον ἀργὰ πλέον νὰ
ὑπάγω εἰς τὸν οἶκον τῆς κομῆσσης! » ἔλεγεν, ἀλλ' ἐν τῇ καρδίᾳ
του δὲν ἠσθάνετο θάρρος εἰς τὸ νὰ διαμείνῃ ἐντὸς τῆς οἰκίας
του· ἐζήτει πρόφασιν καὶ ἐπεθύμει νὰ ᾔναι βαρέως ἀσθενής.

Ὅθεν ἐβάδισεν εἰς τὸν θάλαμόν του, ὕστερον ἐκάθησεν, ἔλαβεν βιβλίον τι, ἀλλὰ δὲν ἀνέγνωσεν οὔτε λέξιν· ὕστερον ἐκάθησεν εἰς τὸ κλειδακύμβαλόν του, ἀλλὰ δὲν εἶχε δύναμιν νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Ἐσφύριζεν, ἐθεώρει τὰς νεφέλας καὶ ἠθέλησε νὰ μετρήσῃ τὰς πρὸ τῶν παραθύρων πεύκας.

Τέλος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ὀρολόγιον, καὶ εἶδεν ὅτι μόλις πέντε λεπτὰ ἔδαπάνησε· « Δὲν ἤμπορῶ νὰ μὴν τὴν ἀγαπῶ, » εἶπε τρίζων τοὺς ὀδόντας καὶ κτυπῶν τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδός· « εἶναι δέσποινά μου, εἶμαι δοῦλός της, ὡς ἦτο πρὸ ἐμοῦ ὁ Μασσινῆς! Λοιπὸν, ἄθλιε, ὑπάκουε, διότι δὲν ἔχεις δύναμιν νὰ θραύσῃς δεσμὸν τὸν ὁποῖον μισεῖς! » — Λαβὼν τὸν πῖλον του ἐξῆλθε βιαίως.

Ὅταν μᾶς κατακυριεύῃ πάθος τι, αἰσθανόμεθα παρήγορον φιλοτιμίαν θεωροῦντες τὴν ἡμετέραν ἀσθένειαν ἐκ τοῦ ὕψους τῆς ὑπερηφανείας ἡμῶν. Τῷ ὄντι, εἶμαι ἀδύνατος, λέγει τις ἐν ἑαυτῷ, ἀλλ' ἐὰν ᾔθελον!..

Καὶ ἀνῆρχετο βραδέως τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν θύραν τοῦ κήπου ἀτραπὸν, καὶ μακρόθεν διέβλεπε μορφὴν λευκὴν διὰ μέσου τῶν δένδρων, ἥτις ἐκίνει διὰ τῆς χειρὸς μανδῆλιον ὥσεί ἐποίει αὐτῷ σημεῖον. Ἡ καρδιά του ἔπαλλε, τὰ γόνατά του ἔτρεμον, δὲν ἠδύνατο νὰ λαλήσῃ καὶ κατέστη τόσο δειλὸς, ὥστ' ἐφοβήθη μὴ ἡ κόμησσα ἀναγνώσῃ τὴν δυσχέρειάν του ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του.

Ἐλαβε τὴν χεῖρα, ἣν τὸν προέτεινε, τὴν ἐφίλησεν ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ τὴν ἠκολούθησε μέχρι τῶν δωματίων τῆς ἀναυδοῦ καὶ πνίγων μόλις τοὺς στεναγμοὺς τοὺς ταλαιπωροῦντας τὸ στῆθός του.

Ἐν μόνον κηρίον ἐφώτιζε τὸ δωμάτιον τῆς κομίσσης. Ἀφ' οὗ ἐκάθησαν καὶ οἱ δύο, ὁ Αὐγουστος παρετήρησεν ὅτι ἐν

μόνον ρόδον ἐκόσμει τὴν κόμην τῆς φίλης του. Τὴν προτε-
ραίαν τῇ εἶχε φέρει ωραίαν ἀγγλικὴν χαλκογραφίαν τῆς δου-
κίσσης Πόρτλανδ, καὶ τῇ εἶπε δεικνύων τὴν κεφαλὴν τῆς δου-
κίσσης· « Ἀγαπῶ περισσότερο τὸ ἀπλοῦν τοῦτο δῶρον ἢ τὰ
περίπλοκα τῆς κόμης κοσμήματα. » Ὁ Σαινκλαῖρ δὲν ἠγάπα
προσέτι τὰ λιθοκόλλητα στολίσματα, καὶ ἐσκέπτετο ὡς ὁ λόρ-
δος ὅστις ἔλεγε βαναύσως· « Μεταξὺ γυναικῶν στολισμένων
καὶ ἵππων ἐπεστρωμένων ὁ διάβολος δὲν κάμνει διάκρισιν. »
Τὴν παρελθοῦσαν ἐσπέραν παίζων μὲ περιδέραιον μαργαριτῶν
τῆς κομῆσσης εἶπε· « Τὰ διαμαντικὰ στολίζουν μόνον τὰ
ἐλαττώματα τῶν γυναικῶν. Σὺ, Ματθίλδη, εἶσαι ωραία καὶ
δὲν τὰ χρειάζεσαι. » Ἡ κόμησσα κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην
προσεκτικὴ καὶ εἰς τὰς ἀπλουστέρας παρατηρήσεις του ἀφήρεσε
καὶ δακτυλίδια, καὶ περιδέραια, καὶ ἐνώτια, καὶ ψέλλια· ὁ Αὐ-
γουστος ἦν πολὺ ἰδιότροπος πρὸ πάντων εἰς τὴν ὑπόδησιν τῶν
γυναικῶν. Πρὸ δὲ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ἔβρεξε καὶ τὰ χόρτα
ἦσαν εἰσέτι κάθυγρα ὅτε ἡ κόμησσα ἐβάδιζε φοροῦσα λεπτὰ ἐκ
μαύρου μεταξωτοῦ ὑποδήματα.... Ἐὰν ἡσθένει!

« Μὲ ἀγαπᾷ, » εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Αὐγουστος καὶ ἐστέ-
ναξεν ἐπὶ τῇ μωρίᾳ του καὶ ἐθεώρει τὴν Ματθίλδην μειδιῶν
ἀκουσίως ἔνεκα τῆς δυσαρεσκείας του, καὶ ἐν τούτοις εὐχαρι-
στούμενος εἰς τὴν θεὰν ωραίας γυναικὸς ἣτις ἐθήρευσεν νὰ τῷ
ἀρέσκη δι' ὅλων ἐκείνων τῶν μικρῶν καὶ μηδαμινῶν πραγμάτων
τὰ ὅποια ἐκτιμῶσιν οἱ ἐρασταί.

Ἡ φυσιογνωμία τῆς κομῆσσης διαλάμπουσα ἐξέφραζεν ἀνά-
μιγμά τι ἔρωτος καὶ ἐθελοτροπίας γλυκυτάτης. Λαβοῦσά τι
ἐκ κιθωτίου λάκῃς Ἰαπωνικῆς, καὶ παρουσιάζουσα τὴν μικρὰν
κλειστὴν χεῖρά της κρύπτουσαν τὸ πρᾶγμα ὃ ἐκράτει, εἶπε·
« Προχθὲς τὸ ἐσπέρας ἔθραυσα τὸ ὀρολόγιόν σου· ἰδού το ἐπι-

διωρθωμένον. » Δίδουσα δὲ εἰς αὐτὸν τὸ ὥρολόγιον τὸν ἐθε-
ώρει μετὰ τρυφερᾶς πονηρίας καὶ ἔδακνε τὸ κάτω χεῖλος
ὥσεί ἐκράτει τὸν γέλωτα· ὦ πόσον εἶχε τοὺς ὀδόντας ὠραίους!
πόσον ἔλαμπον ἐκ τῆς λευκότητος ἐπὶ τοῦ φλογεροῦ ρόδου τῶν
χειλέων της! — Ἐχει ὕψος ἀνόητον ὁ ἀνὴρ ὅταν δέχεται
μετὰ ψυχρότητος τὰ θωπεύματα ὠραίας γυναικός.

Ὁ Αὐγουστος τὴν ὑπαχρίστηκε καὶ λαβὼν τὸ ὥρολόγιόν
του ἔμελλε νὰ τὸ θέσῃ εἰς τὸ θυλάκιόν του, ὅτε ἡ κόμησσα τὸν
εἶπε· « Παρατήρησέ το λοιπὸν, ἀνοιξέ το διὰ νὰ πληροφο-
ρηθῇς ἐὰν ᾖ καλῶς διωρθωμένον. Σὺ ὅστις ᾔσαι τόσον σοφὸς
καὶ ἐστάθης εἰς τὸ Πολυτεχνικὸν σχολεῖον πρέπει νὰ τὸ ἐξέ-
τάσῃς. » — « ὦ! εἶμαι ἄπειρος! » εἶπεν ὁ Αὐγουστος καὶ
ἤνοιξε τὴν πυξίδα τοῦ ὥρολογίου ἀμελῶς. Ὅποια ἐστάθη ἡ ἐκ-
πληξίς του! Ἡ μικρογραφικὴ εἰκὼν τῆς κομήσσης ἦτον ἐξωγρα-
φημένη εἰς τὸ βάθος τῆς πυξίδος. Τὸ μέτωπον αὐτοῦ διεφω-
τίσθη, ἐλησμόνησε τὸν Μασσινὴν καὶ οὐδὲν ἄλλα ἐνθυμεῖτο
εἰμὴ ὅτι ἦτο πλησίον γυναικὸς ὠραίας, καὶ ἡ γυνὴ αὕτη τὸν
ἐλάτρευε!

.....

Ὁ Κορυδαλὸς ὁ τῆς αὐγῆς ἀγγελιαφόρος ἤρχισε νὰ
κελαδῇ, καὶ μακραὶ ταινίαι ὠχροῦ φωτὸς κηλάκιζον τὰ πρὸς
ἀνατολὰς νέφη. Τότε ὁ Ῥωμαῖος ἀπεχαιρέτησε τὴν Ιουλίττην,
καθ' ὅτι εἶναι ἡ κλασσικὴ ὥρα καθ' ἣν οἱ ἐρασταὶ ὀφείλουσι νὰ
χωρίζονται.

Ὁ Σαινκλαῖρ ἦτον ὀρθίος ἀπέναντι ἐστίας κρατῶν τὴν κλεῖδα
τοῦ κήπου καὶ ἔχων προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ
τυρρῆνι ὃ ἀγγεῖου περὶ οὗ ἐγένετο ἄρτι λόγος. Ἐν τῷ βάθει
τῆς καρδίας ἐμνησικάνει καθ' αὐτοῦ, καί τοι ἦν εὐδιάθετος,
καὶ ἤρχισε νὰ συλλογίζεται ἀπλούστατα ὅτι ὁ Θεμίνης πιθα-

νῶς ἐψεύδετο· ἐν ᾧ δὲ ἡ κόμησσα, ἥτις ἤθελε νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς θύρας τοῦ κήπου, περιετυλίσσετο μὲ σάλιον, ὁ Αὐγουστος ἐκτύπα ἡσύχως διὰ τῆς κλειδὸς τὸ μισητὸν ἀγγεῖον αὐξάνων βαθμιαίως τὸν τόνον τῶν κτύπων εἰς τρόπον ὥστε ἐδήλου ὅτι μετ' ὀλίγον ἔμελλε νὰ τὸ θραύσῃ. « Πρὸς Θεοῦ! πρόσεχε, Αὐγουστε! » ἐκραξεν ἡ Ματθίλδη, « θὰ θραύσῃς τὸ ὠραῖόν μου τυρρηνικὸν ἀγγεῖον! » καὶ τοῦ ἤρπασεν ἀπὸ τὰς χειρὰς τὴν κλεῖδα.

Ὁ Σαινκλαῖρ δυσαρεστεῖτο, ἀλλὰ διέμεινεν ἡσυχος. Στρέψας δὲ τὰ νῶτα εἰς τὴν ἐστίαν ἵνα μὴ ὑποκύψῃ εἰς τὸν πειρασμὸν, ἤνοιξε τὸ ὠρολόγιον καὶ ἐθεώρει τὴν μικρογραφικὴν εἰκόνα ἣν παρ' αὐτῆς ἔλαβε.

— « Ποῖος εἶναι ὁ ζωγράφος τῆς εἰκόνας; » ἠρώτησεν.

— « Ὁ κύριος Ρ... — Ἄ! ὁ Μασσινῆς μὲ τὸν ἐσύστησεν· ὁ Μασσινῆς, ἀφ' οὔτου ἐπέστρεψεν ἐκ Ρώμης, ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ κύριος Ρ... ἐκαλλιέργει εὐδοκίμως τὰς ὠραίας τέχνας, καὶ ἐπροστάτευσεν καὶ αὐτὸν καὶ ὅλους τοὺς νέους τεχνίτας. Τῷ ὄντι, νομίζω ὅτι ἡ εἰκὼν αὕτη μὲ ὁμοιάζει ἂν καὶ ὀλίγον καλακευμένη. »

Ὁ Σαινκλαῖρ συνέλαβε πόθον νὰ συντρίψῃ τὸ ὠρολόγιον, ἀλλ' ἐκράτησε τὸν θυμὸν καὶ τὸ ἔθεσεν εἰς τὸν κόλπον του· μετὰ τοῦτο, παρατηρῶν ὅτι ἐξημέρωνε, ἐξῆλθεν ἐκ τῆς οἰκίας, παρεκάλεσε τὴν κόμησσαν νὰ μὴ τὸν συνοδεύσῃ, διεπέρασε τὸν κήπονδρομαῖος καὶ μετ' οὐ πολὺ εὗρέθη μόνος εἰς τὴν πεδιάδα.

« Μασσινῆ, Μασσινῆ! » ἐκραύγαζε φρίττων, « πάντοτε λοιπὸν θὰ σὲ βλέπω ἔμπροσθέν μου!... βέβαια, ὁ ζωγράφος ὅστις ἐζωγράφησε τὴν εἰκόνα ταύτην ἐζωγράφησε καὶ ἄλλην διὰ τὸν Μασσινῆν! Πόσον ἀνόητος ἤμην! ἐνόμισα ὅτι ἠγαπώμην ὅπως

ἡγάπων... καὶ τοῦτο διότι φορεῖ ἐν μόνον ῥόδον καὶ δὲν φορεῖ ἀδάμαντας... τῶν ὁποίων ἔχει πολλούς... διότι ὁ Μασσινῆς ὅστις δὲν ἡγάπα εἰμὴ τὰ στολίδια τῶν γυναικῶν, ἡγάπα πολὺ τοὺς ἀδάμαντας!... ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ κόμησσα εἶναι ἀγαθοῦ χαρακτῆρος, ἡξέυρει νὰ συμμορφώνεται μὲ τὰς ἐπιθυμίας τῶν ἐραστῶν της! »

Μετ' ὀλίγον τὸν ἦλθε θλιβερωτέρα ἰδέα· μετ' ὀλίγας ἐβδομάδας ἔληγε τὸ πένθος τῆς κομήσεως, καὶ ὁ Σαινκλαῖρ ἔμελλε νὰ τὴν νυμφευθῇ μετὰ τὸ ἔτος τῆς χηρείας της. Τὸ ὑπεσχέθη· τὸ ὑπεσχέθη; — Ὁχι! ποτὲ δὲν τὸ ὑπεσχέθη, ἀλλ' εἶχε τοιοῦτον σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἡ κόμησσα ἐνόησεν. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς τοῦ εἶχε δύναμιν ὅρκου. Τὴν προτεραίαν ἔδιδε θρόνον πρὸς ἐπίσπευσιν τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἡδύνατο νὰ ὁμολογήσῃ τὸν ἔρωτά τοῦ δημοσίως, ἀλλ' ἤδη ἔφριττε καὶ ἐκ μόνης τῆς ἰδέας τοῦ νὰ συνδέσῃ τὴν τύχην τοῦ διὰ παντὸς μὲ τὴν παλαιὰν ἐρωμένην τοῦ Μασσινῆ. — « Καὶ μ' ὅλα ταῦτα τὸ χρεωστῶ! ἔλεγε, καὶ θὰ τελεσθῇ τοῦτο. Ἀναμφιβόλως ὑπώπτευσεν ἡ ἀτυχῆς γυνή, ὅτι ἐγίνωσκα τὸ παρελθόν της· διότι, ὡς φημίζουσι, τὸ πρᾶγμα εἶναι πασίγνωστον. Ἐπειτα δὲν μὲ γνωρίζει ἄλλως... δὲν δύναται νὰ μ' ἐννοήσῃ, καὶ στοχάζεται ὅτι τὴν ἀγαπῶ ὡς ὁ Μασσινῆς τὴν ἡγάπα. » Τότε εἶπεν ἀγερῶχος πως· « Ἐπὶ τρεῖς ἤδη μὲ κατέστησε τὸν εὐδαιμονέστερον τῶν θνητῶν... ἡ εὐτυχία αὕτη ἀξίζει τὴν θυσίαν ὀλοκλήρου τῆς ζωῆς μου. »

Δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ διὰ ν' ἀναπαυθῇ, ἀλλὰ καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν περιήρχετο ἔφιππος εἰς τὰ δάση. Εἰς διόδον τοῦ δάσους Βεριέρ εἶδεν ἄνδρα καθήμενον ἐπὶ ὠραίου ἀγγλικοῦ ἵππου, ὅστις παρευθὺς τὸν ἐκάλεσεν ἐξ ὀνόματος καὶ τὸν ἐπλησίασεν. Ἦτο δὲ ὁ Ἀλφόνσος Θεμίνης· εἰς τὴν κατάστασιν ὅμως τοῦ πνεύματος εἰς ἣν εὕρισκετο ὁ Σαινκλαῖρ, ἡ

μοναξία ἦτο εὐφρόσυτος· ὅθεν ἡ συνέντευξις τοῦ Θεμίνου μετέβαλε τὴν στενοχωρίαν του εἰς πνιγερὸν θυμόν. Ὁ δὲ Θεμίνης ἡ δὲν παρετήρησε τοῦτο, ἡ μᾶλλον ἠρέσκετο ὑπούλως νὰ τὸν ἐρεθίζῃ. Δι' ὃ ἐλάλει, ἐγέλα καὶ ἡστειεύετο χωρὶς νὰ παρατηρῇ ὅτι ἀπάντησιν δὲν ἐλάμβανεν. Ὁ Σαινκλαῖρ, ἰδὼν ἀτραπὸν στενὴν, εἰσεχώρησεν ἔφιππος ἐλπίζων ὅτι ἡ δυσάρεστος συνάντησις ἐμελλε νὰ λάβῃ πέρας, ἀλλ' ἠπατᾶτο· ἡ ἀδιακρισία χαλινὸν δὲν γινώσκει, καὶ ὁ Θεμίνης εἰσελθὼν εἰς τὴν ἀτραπὸν παρηκολούθει τὸν Σαινκλαῖρ καὶ ἐξηκολούθει νὰ τὸν λαλῇ πεισματωδέστερον.

Εἶπον ὅτι ἡ ἀτραπὸς τοῦ δάσους ἦτο στενὴ, καὶ μετὰ μεγάλῃς δυσκολίας οἱ δύο ἵπποι ἠδύναντο νὰ βαδίζωσι κατὰ μέτωπον· ὅθεν δὲν ἦτο παράδοξον ὅτι ὁ Θεμίνης, εἰ καὶ ἐπιτήδειος ἵππευς, ἤγγισε τὸν πόδα τοῦ Αὐγούστου διαβαίνων πλησίον του. Οὗτος δὲ, τοῦ ὁποίου ὁ θυμὸς ἔφθασεν ἤδη εἰς τὴν ἐσχάτην ἀκμὴν, δὲν ἠδυνήθη νὰ περιορίσῃ ἑαυτὸν περαιτέρω. Ἀνορθωθείς λοιπὸν ἐπὶ τῶν ἀναβολέων ἐκτύπησεν ἰσχυρῶς διὰ τοῦ μαστιγίου του τὴν ῥίνα τοῦ ἵππου τοῦ Ἀλφόνσου.

— « Τί διάβολον ἔχεις, Αὐγουστε, διὰ τί ἐκτύπησες τὸν ἵππον μου ; » ἐφώναζεν ὁ Θεμίνης.

— Διὰ τί με ἀκολουθεῖς ; » ἀπεκρίθη ὁ Σαινκλαῖρ μετὰ φωνῆς τρομερᾶς.

— « Τὰ ἔχασες, Σαινκλαῖρ ; Λησμονεῖς ὅτι μὲ ὁμιλεῖς ; »

— « Ἡξεύρω καλὰ ὅτι ὁμιλῶ εἰς ἀνόητον. »

— Σαινκλαῖρ !... εἶσαι τρελὸς νομίζω... Ἄκουσε· αὔριον ἡ πρέπει νὰ μὲ ζητήσῃς συγγνώμην, ἡ πρέπει νὰ μὲ δώσῃς ἱκανοποίησιν διὰ τὴν αὐθάδειάν σου. »

— « Αὔριον λοιπὸν, κύριε ! »

Ὁ Θεμίνης ἐσταμάτησε τὸν ἵππον του, ὁ δὲ Σαινκλαῖρ προυχώρησε καὶ μετ' ὀλίγον ἐχάθη εἰς τὸ δάσος.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ θυμὸς του κατέπεσεν. Πιστεύων ἐξ ἀδυναμίας εἰς τὰ προαισθήματα, ἐσκέφθη ὅτι τὴν ἐπαύριον ἔμελλε νὰ φονευθῇ, καὶ τότε ἔληγε τὸ ζήτημα τῆς καταστάσεως τῆς ψυχῆς του. Μίαν ἔτι ἡμέραν ἔμελλε νὰ περάσῃ, καὶ τὴν ἐπαύριον αἱ ἀνησυχίαι καὶ αἱ βάσανοί του ἔληγον. Εἰσελθὼν εἰς τὴν κατοικίαν του, ἔπεμψε διὰ τοῦ ὑπηρετοῦ γραμματίον τι εἰς τὸν συνταγματάρχην Β... ἔγραψεν ἐπιστολὰς τινὰς, ὕστερον ἐγευματίσε λίαν ὀρεκτικῶς, καὶ ἐπὶ τέλους ἀκριβῶς εἰς τὴν ὀγδόην ὥραν καὶ ἡμίσειαν εὗρέθη εἰς τὴν μικρὰν θύραν τοῦ κήπου.

.

— « Τί ἔχεις λοιπὸν, Αὐγουστε; » ἠρώτησεν ἡ κόμησσα.
« Ἐχεις εὐθυμίαν παράδοξον, καὶ ἐν τούτοις δὲν δύναμαι νὰ γελάσω μὲ ὅλα τὰ θωπεύματα καὶ τοὺς χαριεντισμούς σου. Χθὲς ἦσο ἀρκετὰ δυσδιάθετος, καὶ ἐγὼ ἤμην τόσον εὐθυμος! σήμερον ἠλλάξαμεν προσωπεῖον· ἐγὼ ἔχω σφοδρὰν κεφαλal-γίαν. »

« — Ὠραία φίλη, τὸ ὁμολογῶ, ἤμην πολὺ πληκτικὸς χθὲς. Σήμερον ὁμῶς ἐπεριπάτησα καὶ ἔκαμα καλὴν ἀσκήσιν, καὶ εἶμαι θαυμάσια. »

— « Ἐγὼ ἐσηκώθην ἀργά· ἐκοιμήθην πολλὰς ὥρας καὶ εἶδα δυσάρεστα ὄνειρα. »

— « Ὅνειρα; πιστεύεις τὰ ὄνειρα; »

— « Τί ἀνυψία! »

— « Ἐγὼ τὰ πιστεύω, καὶ στοιχηματίζω ὅτι εἶδες ὄνειρον ἀγγέλλον συμβᾶν τραγικόν. »

— « Θεέ μου! ποτὲ δὲν ἐνθυμοῦμαι τὰ ὄνειρά μου. Ἐν τού-

τοῖς ἐνθυμουμαι... Εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου τὸν Μασσινὴν ὥστε βλέπεις ὅτι τὸ ὄνειρόν μου δὲν ἦτο διασκεδαστικόν.»

— « Τὸν Μασσινὴν ! ἐνόμιζα ἐξ ἐναντίας ὅτι εἶχες πολλὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν ἐπανίδῃς. »

— « Δυστυχῇ Μασσινὴ ! »

— « Δυστυχῇ Μασσινὴ ! »

— « Αὐγουστε, εἰπέ με σὲ παρακκλῶ τί ἔχεις ἀπόψε. Τὸ μειδιάμα σου ἔχει τι διαβολικόν. Τὸ ὕφος σου δηλοῖ ὅτι σκώπτεις τὸν ἑαυτόν σου. »

— « Ἄ ! βλέπω ὅτι μὲ πειράζεις ὡς αἱ ἐπὶ κληροὶ φίλοι σου. »

— « Ναὶ, Αὐγουστε, ἔχεις σήμερον τὴν μορφὴν τὴν ὑποίαν δεικνύεις εἰς ἀνθρώπους τοὺς ὁποίους δὲν ἀγαπᾷς. »

— « Πονηρὰ ! δός μοι τὴν χεῖρά σου. » Ἡσπάσθη τὴν χεῖρά της μετὰ εἰρωνικῆς φιλαρεσκείας καὶ ἐθεώρησαν ἀλλήλους ἀσκαρδαμυκτεὶ ἐν λεπτόν. Ὁ Αὐγουστος ἐχαμήλωσε πρῶτος τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔκραξε· « Πόσον εἶναι δύσκολον νὰ ζῇ τις εἰς τὸν κόσμον τοῦτον χωρὶς νὰ θεωρηθῇ ὡς κακός ! Δὲν πρέπει νὰ λαλῇ τις περὶ ἄλλου πράγματος εἰμὴ περὶ τοῦ καιροῦ ἢ τοῦ κυνηγίου, ἢ μᾶλλον νὰ συζητῇ μὲ τὰς γράϊας φίλας σου τὸν προὑπολογισμόν τῶν ἀγαθοεργῶν ἐπιτροπῶν των. »

Καὶ λαβὼν χαρτίον τι ἐπὶ τῆς τραπέζης εἶπεν· « Ἴδου ὁ λογαριασμός τῆς πλυστρίας σου· ἃς ὁμιλήσωμεν περὶ τοιούτων πραγμάτων, ἄγγελέ μου· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον δὲν θὰ μὲ εἴπῃς κακόν. »

— « Τῇ ἀληθείᾳ, Αὐγουστε, μ' ἐκπλήττεις πολὺ... »

— « Ἡ ὀρθογραφία αὕτη μ' ἐνθυμίζει μίαν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν εὔρον σήμερον τὸ πρωῒ. Πρέπει νὰ σὲ εἴπω ὅτι ἐτακτοποίησα τὰ χαρτὶα μου, διότι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ κυριεύει

ὁρεῖς τακτοποιήσεως. Εὐρον λοιπὸν ἐρωτικὴν τινα ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν μ' ἔγραψε ῥάπτρια τὴν ὁποίαν ἐρωτευόμην ὦν δεκαεξαετής. Ἡ ῥάπτρια αὕτη ἔχει ἰδικόν της τρόπον τοῦ γράφειν ἐκάστην λέξιν πάντοτε περιπεπλεγμένον. Τὸ ὕφος της εἶναι ἄξιον τῆς ὀρθογραφίας της. Λοιπὸν ἐπειδὴ τότε ἤμην ὀλίγον εὐήθης, ἐθεώρουν ἀνάξιον ἐμαυτοῦ νὰ ἔχω ἐρωμένην μὴ γράφουσαν ὡς ἡ κυρία Σεβινιέ. Τὴν ἀφῆκα ἀπατόμως. Σήμερον δὲ ἀναγινώσκων ἐκ νέου τὴν ἐπιστολὴν της, ἀνεγνώρισα ὅτι αὕτη ἡ ῥάπτρια ἔτρεφεν ἀληθινὸν ἔρωτα πρὸς ἐμέ. »

— « Καὶ ἡ γυνὴ αὕτη τί ἀπέγεινε ; »

— « Δὲν ἤξεύρω... Πιθανῶς ν' ἀπέθανεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον. »

« Αὐγουστε, ἐὰν τοῦτο ἦτον ἀληθές, ὁ τρόπος σου δὲν θὰ ἦτο τόσο ἀδιάφορος. »

— « Διὰ νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν, σὲ λέγω ὅτι ὑπανδρεύθη τίμιον ἄνθρωπον· καὶ ὅταν ἔγεινα κύριος τῆς καταστάσεώς μου, τῇ ἔδωκα μικρὰν προῖκα. »

— « Πόσον εἶσαι ἀγαθός !... ἀλλὰ διὰ τί θέλεις νὰ φαίνεσαι κακός ; »

— « Ὡ ! εἶμαι ἀγαθότατος. — Ὅσον συλλογίζομαι τόσο πείθομαι ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη μὲ ἠγάπα πραγματικῶς... ἀλλὰ τότε δὲν ἤξευρα νὰ διακρίνω ἀληθές τι αἶσθημα ὑπὸ μορφὴν γελοίαν. »

— « Ἐπρεπε νὰ μὲ φέρης τὴν ἐπιστολὴν σου· δὲν θὰ ἦμην ζηλότυπος... Ἡμεῖς αἱ γυναῖκες ἔχομεν μεγαλητέραν ἀπὸ σᾶς λεπτότητα καὶ εὐκόλως ἐκ τοῦ ὕφους ἐπιστολῆς βλέπομεν ἐὰν ὁ συγγραφεὺς γράφῃ ἐν καλῇ τῇ πίστει, ἢ ἐὰν ὑποκρίνεται πάθος τὸ ὁποῖον δὲν αἰσθάνεται. »

— « Καὶ ὅμως πολλάκις πιάνεσθε εἰς τὰς παγίδας ἀνυήτων ἢ αὐταρέσκων. »

Καὶ ταῦτα λέγων ἐθεώρει τὸ τυρρηνικὸν ἀγγεῖον, καὶ ὑπῆρχεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ εἰς τὴν φωνὴν του ἑκφρασις ἀπαισία ἣν ἡ κόρησσα δὲν παρατήρησε.

— « Καὶ σεῖς πάλιν οἱ ἄνδρες φαντάζεσθε ὅτι ἀπατᾶτε τὰς γυναῖκας, ἐν ᾧ πολλάκις πίπτετε εἰς χεῖρας γυναικῶν πονηροτέρων ἀπὸ σᾶς. »

— « Καταλαμβάνω, κυρίαί μου, ὅτι διὰ τοῦ ἐξόχου πνεύματός σας διακρίνετε τὸν μωρὸν εἰς μιᾶς λεύγας ἀπόστασιν. Διὰ τοῦτο δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ὁ φίλος μας Μασσινῆς, ὅστις ἦτο μωρὸς καὶ αὐτάρεσκος, δὲν ἀπέθανεν ἀγνὸς καὶ μάρτυς... »

— « Ὁ Μασσινῆς; ἀλλὰ δὲν ἦτο τόσο μωρὸς· ἔπειτα ὑπάρχουν καὶ γυναῖκες μωραί... Ἀλλὰ δὲν σέ τὸ διηγέθη ἤδη;

— « Ποτὲ!... » ἀπεκρίθη ὁ Σαινκλαῖρ μετὰ τρεμούσης φωνῆς.

— « Ὁ Μασσινῆς μετὰ τὴν ἐξ Ἰταλίας ἐπιστροφὴν του μ' ἐρωτεύθη. Ὁ σύζυγός μου μὲ τὸν εἰσήγαγεν ὡς ἄνθρωπον πνευματώδη καὶ εὐαίσθητον. Ὁ σύζυγός μου καὶ ὁ Μασσινῆς ἔγειναν στενοὶ φίλοι. Ὁ Μασσινῆς μᾶς ἐπεσκέπτετο κατ' ἀρχὰς συχνότατα, μ' ἐπρόσφερεν ὑδατογραφίας ὡς ἰδιὰ του ἔργα, ἐν ᾧ τὰς ἠγόραζε, καὶ μ' ἐλάλει περὶ μουσικῆς καὶ ζωγραφίας μὲ τόνον διδασκαλικὸν ὅστις πολὺ μὲ διεσκέδαζε. Ἡμέραν τινὰ μ' ἔστειλεν ἐπιστολὴν ἀπίστευτον. Μεταξὺ πολλῶν μ' ἔλεγεν ὅτι ἤμην ἡ πλέον τιμὴ γυνὴ τῶν Παρισίων, καὶ διὰ τοῦτο ἤθελε νὰ ἦναι ἐραστὴς μου. Ἐδειξα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὴν ἐξαδέλφην μου Ἰουλίαν. Εἴμεθα καὶ αἱ δύο τρελαὶ τότε καὶ ἀπεφασίσσαμεν νὰ τὸν παίξωμεν τότε ἐν παιγνίδιον. Εἴχομεν ἐσπέρας τι ἐπισκέψεις μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Μασσινῆς. Ἡ ἐξαδέλφη μου μὲ εἶπε· « Θὰ σὲ ἀναγνώσω μίαν ὁμολογίαν ἐρωτικὴν τὴν ὁποίαν ἔλαβα σήμερον τὸ πρωῒ. » Λαμβάνει τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν

ἀναγινώσκει ἐν μέσῳ τοῦ γενικοῦ γέλωτος.... Ὁ ταλαίπωρος Μασσινῆς!...

Ὁ Σαινκλαῖρ ἐγονυπέτησεν ἀφήσας κραυγὴν χαρᾶς, καὶ ἄρπασας τὴν χεῖρα τῆς κομῆσσης τὴν κατεφίλει κλαίων. Ἡ Ματθίλδη ἐξεπλάγη τὰ μέγιστα καὶ ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι ὁ Αὐγουστος ἔπασχεν. Ὁ Αὐγουστος μόνις ἐδυνήθη νὰ εἴπῃ ταύτας τὰς λέξεις· « Συγχώρησέ με! συγχώρησέ με! » Ἐπὶ τέλους ἀνηγέρθη εὐθυμος καὶ περιχαρής. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἦτο εὐτυχέστερος ἢ καθ' ἣν ἡμέραν ἤκουσεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Ματθίλδης κατὰ πρώτην φορὰν τὸ « Σὲ ἀγαπῶ! »

— « Εἶμαι ὁ μωρότερος καὶ ἐνοχώτερος τῶν ἀνθρώπων, » ἐκραύγασε. « Πρὸ δύο ἡμερῶν ἤδη σὲ ὑπώπτευα, καὶ δὲν σ' ἐζήτησα ἐξήγησιν! »

— « Μὲ ὑπώπτεues!.... καὶ διὰ τί; »

— « Φεῦ! εἶμαι ἄθλιος! Μὲ εἶπαν ὅτι ηγάπας τὸν Μασσινὴν, καὶ... »

— « Τὸν Μασσινὴν! » καὶ ἤρχισεν ἡ κόμησσα νὰ γελᾷ· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον λαβοῦσα σοβαρὸν ὕφος εἶπεν· « Αὐγουστε, εἶναι λοιπὸν δυνατὸν νὰ ἦσαι τόσον τρελὸς ὥστε νὰ συλλαμβάνῃς τοιαύτας ὑπονοίας, καὶ τόσον ὑποκριτὴς ὥστε νὰ μὲ τὰς κρύπτῃς; » καὶ δάκρυ ἔρρεε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— « Σὲ ἱκετεύω, συγχώρησέ με! »

— « Καὶ πῶς νὰ μὴ σὲ συγχωρήσω, ἀγαπητὲ φίλε;... ἀλλὰ πρῶτον θὰ ὀρκισθῶ... »

— « Ὡ! φίλη μου, σὲ πιστεύω, σὲ πιστεύω, μὴ μὲ εἴπῃς τι περιπλέον. »

— « Ἀλλὰ πρὸς θεοῦ! ποία ἀφορμὴ σὲ παρεκίνησε νὰ ὑποπτεύσῃς πράγμα τόσον ἀδύνατον; »

— « Τίποτε, τίποτε ἄλλο εἰμὴ ἡ κατηραμένη κεφαλή

μου... καὶ... ἰδοὺ... τὸ τυρρηνικὸν τοῦτο ἀγγεῖον ἤξευρον ὅτι σὲ τὸ εἶχε προσφέρει ὁ Μασσινῆς ! »

Ἡ κόρησσαν ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐκπεπληγμένη καὶ ἔκραξε γελῶσα· « Τὸ τυρρηνικὸν ἀγγεῖόν μου ! τὸ τυρρηνικὸν ἀγγεῖόν μου ! »

Ὁ Αὐγουστος δὲν ἐδυνήθη ὁμοίως νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα, καὶ ἐν τούτοις τὰ δάκρυα ἔβρεχον τὰς παρειάς του. Ἀρπάσας δὲ τὴν Ματθίλδην εἰς τὰς ἀγκάλας του ἔλεγε· « Δὲν σὲ ἀφίνω ἐὰν δὲν μὲ συγχωρήσῃς. »

— « Ναὶ, σὲ συγχωρῶ, τρελὲ, » ἀπεκρίθη καταφιλοῦσα αὐτὸν περιπαθῶς. « Μὲ κατέστησες εὐτυχῇ σήμερον· ἰδοὺ ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν σὲ βλέπω νὰ κλαίεις... »

Μετὰ τοῦτο ἀποσπωμένη ἐκ τῶν βραχιόνων του ἤρπασε τὸ τυρρηνικὸν ἀγγεῖον καὶ τὸ συνέτριψεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἰς μικρὰ τεμάχια. — Ἦτο δὲ σπάνιον καὶ ἀνέκδοτον ἀγγεῖον· διότι ἐφαίνετο ἐζωγραφημένη διὰ τριῶν χρωμάτων ἡ πάλη Λαπίθου κατὰ Κενταύρου. — Ὁ Σαινκλαῖρ ἐπὶ τινὰς ὥρας ἦτο κατασυγκεχυμένος ἅμα καὶ εὐδαίμων.

.....
• Λοιπὸν, ἡ εἰδησις εἶναι ἀληθής; » εἶπεν ὁ P** πρὸς τὸν συνταγματάρχην B***.

— « Ἀληθεστάτη, φίλε μου, » ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης περίλυπος.

— « Ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ εἰπέ με πῶς συνέβη τοῦτο; »

— « Ὁ Σαινκλαῖρ ἤρχισε νὰ μὲ λέγῃ ὅτι εἶχεν ἄδικον, ἀλλ' ὅτι ἤθελε νὰ δεχθῇ τὸ πῦρ τοῦ Θεμίνου πρὶν τὸν ζητήσῃ συγχώρησιν. Τὸν ἐδικαίωσα. Ὁ Θεμίνης ἐπρότεινε ν' ἀποφα-

σισθῇ διὰ κλήρου τίς ἔμελλε νὰ πυροβολήσῃ πρῶτος· ὁ Σαινκλαῖρ ἀπήτησεν ὅτι ἐχρεώσται νὰ πυροβολήσῃ πρῶτος ὁ Θεμίνης. Ὁ Θεμίνης ἐπυροβόλησε, καὶ εἶδα τὸν Σαινκλαῖρ στραφέντα περὶ ἑαυτὸν ἄπαξ καὶ καταπεσόντα νεκρόν. Μέχρι τοῦδε παρατήρησα εἰς ἱκανοὺς στρατιῶτας τὴν ἐκ τοῦ πυροβολήματος προξενηθεῖσαν παράδοξον πρὸ τοῦ θανάτου περιστροφήν. »

— « Παράδοξον τῷ ὄντι συμβάν, » εἶπεν ὁ Ρ... « Καὶ ὁ Θεμίνης τί ἐπραξεν ; »

— « Ὅ, τι πρέπει νὰ γίνεται εἰς παρομοίαν περίστασιν. Ἐρρίψε μετὰ λύπης τὸ πιστόλιον κατὰ γῆς, ἀλλὰ τὸ ἔρριψε μετόσῃ βίαν ὥστε τοῦ κατέθραυσε τὸν λύκον. Τὸ ὄπλον τοῦτο εἶναι κατασκευῆς ἀγγλικῆς καὶ ἀγνοῶ ἐν δύνатаι νὰ ἐπιδιορθωθῇ εἰς Παρισίους. »

.

Ἡ κόρησσα ἐπὶ τρία ὁλόκληρα ἔτη δὲν εἶδε κανένα. Χειμῶνα καὶ θέρος διημέρευεν εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν τῆς μόλις ἐξερχομένη ἐκ τοῦ θαλάμου τῆς, καὶ ὑπηρετούμενη ὑπὸ φαιοχρώου ὑπηρετρίας γνωσκούσης τὴν σχέσιν αὐτῆς μετὰ τοῦ Σαινκλαῖρ, πρὸς τὴν ὁποίαν μόλις ἔλεγε δύο λέξεις καθ' ἡμέραν. Μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἐτῶν ἡ ἐξαδέλφη αὐτῆς Ἰουλία ἐπέστρεφεν ἐκ μακροῦ ταξιδίου. Ἐκβιάσασα τὴν θύραν τῆς οἰκίας εὔρε τὴν ἀθλίαν Μαθθίλδην τόσον ἰσχνὴν καὶ ὠχρὰν, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὸ πτώμα τῆς γυναικὸς ταύτης ἣν ἀφῆκε πλήρη καλλονῆς καὶ ζωῆς. Μετὰ πολλὰς παρακλήσεις μόλις κατώρθωσε νὰ τὴν ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ ἐρημητηρίου τῆς καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὰ παράλια τῆς μεσημβρινῆς Γαλλίας. Ἡ

κόμησσα ἐπέρασε τρεῖς ἢ τέσσαρας αὐτοῦ μήνας ζωῆς μαραινομένης, καὶ ὕστερον ἀπέθανεν ἐκ στηθικοῦ νοσήματος προξενηθέντος ὑπὸ οἰκιακῶν θλίψεων, ὡς εἶπεν ὁ ἐπισκεπτόμενος αὐτὴν ἰατρός Μ...

[Ἐκ τῶν τοῦ PROSPER MÉRIMÉE] μετάφρ. Χ. Α. ΠΑΡΜΕΝΙΔΟΥ.
